

Saša Nový
Kudy, kam?

Saša Nový

Kudy, kam?

1. Pohár přetekl

„Letos bychom měli vymalovat,“ zaznamenal jsem z kuchyně, kromě jiného. To jiné byla i libá vůně připravované večeře.

Ne, že bych neslyšel. Slyšel jsem velmi dobře, ale mlčel jsem.

„Říkám, že bychom měli vymalovat!“ pronesla Jana znovu. Tentokrát zněl její hlas mnohem zřetelněji.

Jak by ne, stála ve dveřích do pokoje. Pomalu jsem zvedl pohled od monitoru svého počítače ke své partnerce.

„Já tě slyším,“ odpověděl jsem na půl úst a svůj pohled opět upřel k textu na ploše monitoru.

„Tak by si alespoň mohl odpovědět!“ začala Jana zvyšovat na hlasitosti ve své konverzaci. I když jsem se na ni nepodíval, cítil jsem, že tam stále stojí a sleduje mne. Doslova jsem cítil její pichlavý pohled.

„Dobře,“ zamumlal jsem a nadále se věnoval své práci.

Hořel mi termín a já to musel dnes bezpodmínečně dodělat.

„To ti nestojím, Filipe, ani za kloudnou odpověď?“ ozvala se znovu Jana.

Mohl jsem odpovědět několika způsoby. Od milé omluvy, až po ironickou poznámku. Zvolil jsem něco bližšího k té druhé možnosti.

„Něco se ti tam pálí.“

Po chvíli jsem se překvapeně podíval ke dveřím. Očekával jsem totiž hysterický výstup. Místo toho však bylo ticho a Jana už na svém místě nebyla.

Už při cestě z práce jsem se zařekl, že dnes nebudu protivný a budu hodný. Ale ten pocit tísně a dusna, který mne ovládal, kdykoliv jsem vstoupil do našeho bytu, byl silnější, než má předsevzetí.

Žili jsme spolu s Janou už třetí rok. Na začátku jsem si byl jistý, že ona je ta pravá, kterou jsem hledal pro život. Vždy jsem toužil po veliké lásce. A nejen ji brát, ale hlavně dávat. A Jana mi na počátku naší známosti ten pocit dávala.

Poznali jsme se v den mých třicátých narozenin. To ji na moji oslavu přivedl náš společný kamarád. Do dneška ho podezírám, že to udělal schválně, abych už nebyl sám. Podle jeho slov, když je chlap ve třiceti sám, tak je buď nemocný, nebo homosexuál.

Jana byla tou dobou také sama. Musím přiznat, že od první chvíle mne upoutala. Byla sice menší a drobné postavy, ale tak obyčejně krásná, že jsem z ní nemohl při vzájemném představování spustit oči.

Od té chvíle ji můj pohled doprovázel všude, kam se hnula. Choval jsem se jako puberták. V koupelně jsem se byl několikrát učesat a navonět a kolem Jany chodil se zataženým břichem. I když svých devadesát kilo živé váhy jsem těžko mohl schovat.

Čím více se nálada na mých narozeninách uvolňovala, tím více jsem se snažil být Janě na blízku. Okouzila mne nejen svým vzhledem, ale kromě těch jejích velkých kukadel mne přitahovala i svou vtipnou a veselou náladou, kterou nenuceně bavila společnost.

To vše, k tomu ten dlouhý půst, kdy jsem byl sám, a i množství vypitého alkoholu způsobilo, že ráno, když se všichni hosté rozešli, skončili jsme s Janou v mé ložnici.

Po třech měsících jsme spolu začali žít a budovat naše hnízdečko lásky. Nevím, co jsem od toho očekával, ale v tu chvíli jsem věřil, že se dokážu změnit.

„Tak jak to bude s tím malováním?“ zeptala se Jana, když jsme se v kuchyni posadili k večeři.

„Říkala jsi, že je potřeba vymalovat,“ konstatoval jsem.

„Ano, říkala, a tak čekám, co mi na to odpovíš?“

Kdybych ji neznal, věřil bych tomu, že ji opravdu zajímá můj názor. Ale od první chvíle, kdy mi sdělila tu novinu s malováním, jsem věděl, že se mne neptá. Prostě mi to sdělovala.

Ono ptát se, nebo se na něčem domlouvat, to nebyl její styl. Kdo ji neznal, nevěřil by mi, ale skutečnost byla taková. Jana vůbec neměla potřebu se radit a spolurozhodovat. A to nejen ohledně malování.

Brala zcela jako samozřejmost, že se k něčemu rozhodla a výsledek mi prostě sdělila. Dělal to však takovým způsobem, že kdo ji opravdu neznal, tak by měl pocit, že u nás rozhodujeme o všem jen a jen spolu a v nejlepší shodě.

Skutečnost byla však taková, že většinu věcí jsem se dozvídal už jako hotovou věc. Třeba i to, že za hodinu k nám přijede na víkend její maminka.

Nic jsem proti své skoro tchýni neměl, ale to, že to měly domluvené už několik dní před jejím plánovaným příjezdem a mně se to řeklo na poslední chvíli, to byl jen vrchol ledovce. Takto to chodilo totiž skoro ve všem.

Za poslední rok, kdy jsem tyhle věci začal vnímat mnohem citlivěji, protože jsem po delší úvaze musel sebekriticky přiznat, že Jana byla vždy taková, mi to začínalo stále více vadit. Popravdě řečeno, část viny padala i na mou hlavu, protože kdybych už na

začátku dal najevo, že i já jsem součástí této domácnosti, nemuselo to dojít tak daleko.

Ale omluvou, alespoň pro mne přede mnou samým bylo, že jsem měl Janu velmi rád a věřil jsem jí. Hodně velkou roli v tom hrála i skutečnost, které jsem se usilovně bránil, ale zjišťoval, že se neubráním.

„Můžeš mi, Jani, říci, proč tu hraješ zase divadlo?“ zeptal jsem se jí, když jsem odložil příbor a upřeně na ni pohlédl.

Snažil jsem se ovládat a hleděl na ni bez známek hněvu, který mnou ve skutečnosti cloumal. Byl jsem si jistý, že Jana už je naladěna na hádku, a já k tomu nechtěl zavdat příčinu.

„Jaké divadlo?“ podivila se Jana a rovněž odložila příbor. Alespoň jsem mohl mít jistotu, že mne neprobodne vidličkou.

„Podívej, lásko, že je potřeba vymalovat, ses se rozhodla už dávno, a jak už také vím, stačila jsi to sdělit i mamince, která mi dnes volala, kdy nám má přijet pomoci s úklidem. Takže i ona už to ví dlouho a hlavně dříve než já.

A podle toho, jak tě znám, věřím, že už máš naplánovaný nejen termín, ale i barvu a jiné věci. To abys celou věc probrala nejdříve se mnou, protože jde o náš byt, považuješ za zbytečné, takže nechápu, proč celé to divadlo?

Prostě jsi mi mohla oznámit, že budeme malovat a abych se na to mohl připravit,“ uzavřel jsem svůj monolog a zakončil ho obřadným zapálením cigarety.

Mé předsevzetí nevyprovokovat hádku bylo pryč. A tou cigaretou jsem to jen zpečetil, protože Jana nenáviděla, když jsem kouřil v bytě, a u jídla, to už vůbec.

„Musíš kouřit!? Večeříme!“ vyjekla Jana, jak jsem předpokládal, „ještě jsme nedojedli!“

„Já už ano a nyní mám chuť na cigaretu.“

„Jak jsi to myslel s tím divadlem?“ změnila Jana náhle téma, protože jí došlo, že cigaretu netípnou.

„Už jsem ti to vysvětlil.“

„Nemám ten pocit!“ vybuchla Jana, „kdybych měla čekat na tebe, až se k něčemu rozhodneš, tak nemáme vymalováno ani za dva roky!“

„Jistě. Já doma nic nedělám, o nic se nestarám a o vše musíš zařídit ty,“ utrousil jsem ironicky její oblíbený argument.

„Ano, je to pravda!“ nezklamala.

Jasně, byl jsem ironický a možná i zlý, ale rozhodl jsem se jednou provždy dotáhnout tenhle věčně doutnající spor až do konce. Doposud jsem v zájmu klidu domova vždy ustoupil. Dnes jsem však nechtěl, a hlavně nemohl. Cítil jsem stále víc, že se tady dusím.

„Když myslíš,“ opět jsem se ušklíbl, „ale mne už nebaví věčně čekat na to, co vymyslíš, schválíš a uznáš za vhodné mi sdělit. Nebo kdy mi co dovolíš. Jednou jsme partneři, tak bychom se měli domlouvat.“

„Jasně! To bych se nikdy ničeho nedočkala!“

„Za těchto okolností opravdu ne,“ připustil jsem, „už mne to opravdu nebaví. Když něco navrhnou, je to špatně, a jakmile rozhodneš o něčem ty, nemáš zapotřebí si o tom se mnou ani promluvit. Můj názor tě nezajímá a vyřešíš to tak, že mi to sdělíš, a tím to končí.“

„Ale já se tě ptala,“ pokusila se Jana o obranu a nešlo přehlédnout, že od hysterické výměny názorů přechází ke zbrani neúčinnější – k pláči.

„Aha. Jistě, řekla. Dnes, asi před hodinou. Jen s takovým detailem, že už to vědí všichni okolo, a jak to bude, je už dopředu

rozhodnuto. Ale to je už detail,“ vynutil jsem ze sebe škodolibý smích, i když mi do něj nebylo.

„To mám za to, že chci, aby to tu bylo hezké, abychom žili jako lidé, a že ti nechci přidělovat starosti,“ povzdechla si Jana a začala plačtivě posmrkávat do připraveného kapesníčku.

„Jani, napadlo tě někdy, že i já jsem součástí našeho vztahu, této domácnosti, a že bych byl taky rád, abych mohl o něčem rozhodovat, něco navrhopvat a podobně? Abych mohl mluvit do toho, kam pojedeme na výlet, kdy na dovolenou? Napadlo tě to někdy?“

„To je zajímavé, že jsi se nikdy neozval. Nevěděla jsem, že ti to vadí.“

„Budeš se možná divit, Jani, ale vadí mi to,“ povzdechl jsem si. „Je asi pravda, že je chyba i na mé straně, že jsem se měl ozvat. Několikrát jsem to sice zkoušel, ale zřejmě jsem byl málo důrazný. Už to tak nebude.“

„Jak to myslíš?“ polekala se Jana.

„Tohle nemá cenu. Bude lepší, když si půjdeme každý svojí cestou,“ prohlásil jsem pevným hlasem, i když mne to stálo mnoho přemáhání. Vůbec jsem nebyl tak klidný, jak jsem se snažil předstírat. Típl jsem nedopalek cigarety a zvedl se od stolu. Zamířil jsem rovnou do pokoje. Ani jsem se neohlédl.

Tak trochu jsem se cítil jako zbabělec. Byl jsem však rád, že jsem k tomu našel odvalu. To, že náš společný život přináší více bolesti než radosti, jsem cítil už delší dobu. Ale nikdy jsem nenašel odvalu s tím doopravdy něco udělat. Raději jsem lhal Janě i sobě.

Byl jsem si jistý, že na počátku našeho vztahu byla láska. Byla tam i nyní, ale přesto jsem věděl, že jdu korytem té nesprávné říčky. A o to více jsem asi vnímal ty peřeje, které se nám do cesty stavěly.

V ložnici jsem si zabalil několik nejnnutnějších věcí na sebe a v pokoji přidal své pracovní věci. Jana seděla stále v kuchyni u stolu. Z počátku mi hrála na city pláčem. Zřejmě si myslela, že jde opět o jednu z mých malých vzpour, která mne zase rychle přejde a uklidním se. Nebylo by to poprvé.

Když však viděla, že kromě oblečení si balím i notebook, bez kterého jsem nedal nikdy ani ránu, pochopila, že dnes to myslím vážně.

„Ty někam jdeš, Filipe?“

„Ano, Jani. Jak už jsem řekl, tohle nemá cenu. Ani jeden z nás není šťastný a tenhle vztah nepřináší radost nikomu z nás,“ odpověděl jsem jí a hodil do tašky cédéčka se služebními věcmi.

„Vždyť si o tom můžeme promluvit.“

„Mluvili jsme o tom už mnohokrát,“ povzdechl jsem se smutně a rozhlédl se po pokoji, zda jsem něco nezapomněl.

Ještě než jsem za sebou zabouchl dveře bytu, zaslechl jsem opětovné vzlykání. Nevím, zda to bylo jen demonstrativní ukázka, jak jí ubližuji, nebo zda pochopila, že to dnes myslím vážně. Bylo mi to však jedno. Dnes opravdu.

I když navenek jsem se snažil tvářit klidně, nepřístupně a sebejistě, vnitřně jsem se chvěl. Kdybych nadržel v rukách tašku s věcmi, jen stěží bych skryl, jak se mi chvějí. O tom, jak mi srdce bušilo, ani nemluví.

Tašku jsem dal do kufru auta a sedl si za volant. Nastartoval jsem, ale nerozjel se. Nebyl jsem ve stavu, kdy bych mohl bezpečně řídit. Proto jsem nechal běžet motor na prázdno a zapálil si další cigaretu.

Svým způsobem jsem měl Janu stále rád. Takto se však žít už skutečně nedalo. Nejen kvůli sporům, které jsme měli. Stále více mi vadila její generálská povaha. Tedy kromě jiného.

Byl tu ještě další důvod, proč jsem se rozhodl náš vztah ukončit. A možná to byl ten nejzásadnější. Měl jsem z toho i velké výčitky svědomí, proto jsem se tak dlouho snažil to v sobě potlačit. Stále jsem věřil, že dokážu žít i jinak, než jak mi velelo srdce.

Tím důvodem byla touha. Touha po lásce. Po lásce muže.

Celé tři roky, co jsem žil s Janou, jsem to o sobě věděl. Věděl jsem to už mnohem dřív, než jsme se poznali. Přesto jsem jí byl věrný a žádné úlety nevyhledával. Pořád jsem věřil, že to v sobě dokážu překonat a žít normálně.

Ale touha po objetí, polibku a milování s klukem mne ovládala stále silněji. Někdy to byl tak silné, že jsem myslel, že se z toho zblázním.

To, že jsem na kluky, jsem věděl už od vojny. Přiznal jsem si to však o mnoho let později. Nikdy jsem se s tím však zcela nesmířil. Ne, že by to byl pro mne tak nepředstavitelný problém, ale bránil mi v tom strach. Panický strach z okolí. Jak to přijmou, co si o mně budou říkat, jak mne vyvrhnou ze svého kruhu. Báł jsem se, že ztratím práci. Proto jsem tehdy využil náhodného seznámení s Janou.

Opravdu se mi moc líbila a byla mi milá. A hlavně jsem věřil, že díky ní se dokážu změnit a svoji touhu po mužích překonám.

Dnes už vím, jak jsem byl bláhový. Ztratil jsem tři roky života a o tolik jsem připravil i Janu. Nyní jsem cítil, že mám šanci postavit se znovu na start a začít novou etapu. Tu radost mi kalila jen vzpomínka na to, že jsem Janě ublížil.

Další věc, která mi rovněž bránila vychutnat si tu radost z možného nového života, byla obava, že vůbec nevím, kde a jak začít. Vůbec jsem nevěděl, kde bych měl svoji lásku hledat, neměl jsem zkušenost, jak se to dělá, a taky jsem se báł. Kromě několika

náhodných sexuálních zážitků z dob před Janou, jsem v tomto moc zkušený nebyl.

2. Vůně neznámého

Oči mi začaly slzet. A to nejen z cigaretového dýmu, který se tak hustě převaloval kanceláří, která mi byla již třetí týden i domovem. Unaveně jsem zvedl pohled od monitoru, abych ulevil svému zemdlenému pohledu. Termín uzávěry se blížil a já stále nebyl u konce se svou prací, kterou jsem musel již brzy odevzdat.

Velmi mi na tom záleželo. Pokud bych uspěl, splnil bych si svůj dávný sen a měl bych práci zajištěnou na několik let dopředu. Proto jsem se poslední dny tolik snažil. Bohužel, nedařilo se mi, jak bych chtěl.

Myšlenky se mi většinou honily kdoví kde a já se nemohl pořádně soustředit. Jen s námahou jsem se dokázal koncentrovat. Události posledních dnů mi to moc neulehčovaly.

Ačkoliv jsem vlastně dosáhl svého a mohl si konečně užívat své svobody, nijak moc jsem se z toho neradoval. Pokud pomínu starosti s prací, nejvíce se mi v hlavě honily vzpomínky na Janu. Od chvíle, kdy jsem odešel z našeho společného domova, jsme se neviděli. Kromě několika, velmi strohých, telefonátů jsme se snažili tvářit, že jeden pro druhého již vlastně neexistujeme. Jana z důvodu uražené ješitnosti a já se snažil přesvědčit sám sebe, že jsem dosáhl svého.

Nijak moc slavně mi to však nešlo. Bylo to těžší, než jsem si to kdy ve svých představách dokázal pomyslet.

Nešlo vůbec o majetek. Nebo jiné hmotné věci. Neustále mezi námi vysely tři roky společného života. Často jsem si připadal jako

ten největší hajzl na světě. Žil jsem s pocitem, že jsem ten největší lhář a podvodník.

Vzápětí jsem však sám sebe omlouval, že jsem opravdu věřil v naši lásku, kterou jsem k Janě pociťoval. Doufal jsem, že díky té lásce dokážu překonat své tajné touhy a dokážu žít ve vztahu se ženou, jako většina mužů. Dlouho, velice dlouho, jsem věřil tomu, že to ve mně dřímá jakási bláznivá touha z něčeho nového, neznámého, nepoznaného, kterou dokážu překonat a zapudit.

Z počátku našeho vztahu s Janou vše nasvědčovalo tomu, že to opravdu dokážu. Naše láska byla natolik silná, že jsem dokázal odolat představám o mužích. Naše láska mne naplňovala a uspokojovala. Dokázal jsem žít s Janou bez problémů citově i sexuálně.

Tahle idylka trvala víc jak rok. Já byl šťastný a z celého srdce jsem věřil v štěstí Jany. Opravdu jsem tomu věřil.

Jenomže! Bohužel! Nastala chvíle, kdy jsem opět začal pociťovat touhu po tom, na co jsem chtěl tak zapomenout. Opět jsem se začal ohlížet po klukách a pěkných mužích. A stále více jsem toužil po kontaktu s nimi. A nejen kontaktu.

Od té doby jsem začal vidět na Janě a na našem vztahu chyby, které jsem doposud neviděl. Začaly mi vadit věci, nad kterými jsem se na počátku ani nepozastavil. Náš harmonický vztah začal dostávat trhliny. Nastalo období hádek, rozepří a jiných pohledů na společné soužití. Nakonec to začalo skřípat i v posteli.

Dlouho jsem s tím vším bojoval. Trápil se, žil ve stresu a napětí. Stále jsem se snažil žít jako dřív. Bylo to však stále těžší a těžší. Prožíval jsem hrozná muka. Snad dokonce dvojí život. Když mi bylo už nejhůř, rozhodl jsem se, že Janě řeknu pravdu. Bohužel svá předsevzetí jsem si sliboval vždy ve chvíli, kdy jsem byl sám. Když

jsem měl možnost to uskutečnit, nenašel jsem odvahu. Sice jsem stále víc cítil, že takto už dlouho žít nedokážu, ale chyběla odvaha.

Byla to muka pro mne, ale hlavně pro Janu. Uvědomoval jsem si to. Bolelo mne to. Přesto jsem nikdy nenašel odvahu to změnit. Neustále jsem lhal. Sobě, lidem okolo mne a hlavně Janě. A to vše až do chvíle, kdy jsem konečně odešel z domova kvůli hloupému malování.

+ + + + +

Típl jsem další nedopalek cigarety a opět se pokusil vrátit se k práci. Bohužel, nešlo to. Nedokázal jsem se soustředit. Myšlenky mi lítaly všude možně a text na monitoru se zamlžoval. Kromě vzpomínek na Janu a pocitů viny mě od mé práce odváděly další myšlenky a touhy.

Stále silněji se ozývala příroda. Stále více se na povrch draly představy, které způsobily, že jsem seděl u stolu a byl jsem hrozně vzrušený.

Dlouho jsem se tyhle touhy snažil ignorovat. Bylo to však marné. Nakonec jsem to vzdal. Příroda zvítězila. V počítači jsem si našel svůj hodně tajný adresář plný krásných vzrušujících fotek a sám jsem si ulevil.

Úleva si nastala, avšak ne nadlouho. Chuť a touha po živém, opravdovém sexu s klukem se brzy vrátila a já nedokázal odolat.

Pohled na hodiny ukázal, že už je vhodný čas na to vyrazit někam do společnosti. Bylo osm večer. Přes zatažené žaluzie jsem ani nezaznamenal, že venku vládne pravý listopadový večer. Vzdal jsem to. Uložil jsem soubor s rozdělanou prací a vše ještě zálohoval na externí paměť. Zbláznil bych se, kdybych o to vše přišel. Týdny práce a má budoucnost by přišly vniveč.

Myšlenky na práci vystřídaly nápady, jak uskutečnit to, po čem nejen mé tělo toužilo. Co s načatým večerem? Pro mě to nebylo nic jednoduchého. Nebylo sice nic jednoduššího než vyrazit někam ven, mezi lidi. Já však chtěl mezi určité lidi. Nevěděl jsem však kam. Neměl jsem zkušenosti.

Kromě několika, vyloženě, náhodných úletů z dob před Janou, které však byly už prachem zaváté, se nedalo říci, že bych věděl něco bližšího o životě kluků na kluky. Proto jsem nevěděl, jak si najít společnost navečer o kterou jsem stál.

Přitom jsem o to moc stál. Cítil jsem tu potřebu silněji, než touhu po jídle. Jistě, raději bych bral, víc ne lásku na jednu noc, trvalejší známost, ale tu jsem neměl a hlavně, nevěděl jsem, kde něco takového hledat.

Považoval jsem se za moderního, mladého muže jednadvacátého století, proto jsem toho využil a to po čem jsem toužil, jsem začal hledat na internetu.

„Rozhodnuto,“ zajásal jsem radostně do tiché, opuštěné kanceláře, když jsem našel, co jsem hledal.

Pro ukojení toho, co jsem hledal, jsem si vybral jednu gay saunu.

Na posílnění svého rozhodnutí jsem si nalil pořádnou dávku fernetu. Po té jsem odběhl do sprchy. Panákem alkoholu jsem povzbudil svou mysl a sprchou očistil své tělo od potu. Vždy jsem o sebe sice dbal, ale dnes jsem to vzal ještě vážněji. Bez ohledu na to, že jdu někam, kde je vody spousta, strávil jsem očištěním skoro půl hodiny. Bohužel touha vládla rozumu. Vůbec mi nedošlo, že ten drahý parfém, který jsem na sebe nalil, stejně skončí v záplavě vody ze sprchy a bazénu.

Konečně jsem vyšel z domu a vydal se na cestu. Blahořečil jsem nápadu vybrat si kancelář zrovna tady. Byl to v podstatě bývalý byt, přebudovaný na kancelářské prostory. Tudíž jsem měl práci,

bydlení i hygienu vše v jednom. Tudíž jsem po odchodu od Jany nemusel až natolik řešit problém s bydlením. Navíc jsem se nacházel nedaleko centra.

Martin na bílém koni sice stále nedojel, ale venku byla zima. Vyhrnul jsem si límec na bundě a vyrazil nejkratší cestou na zastávku tramvaje.